

Tekst orzeczenia pochodzi ze zbiorów sądów administracyjnych.

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu

z dnia 2 czerwca 2015 r.

II SA/Op 143/15

Tytuł: Wymóg niedyskryminacji przy możliwości wydania identyfikatora mieszkańca strefy parkowania. Sobota jako dzień wolny od pracy na gruncie k.p.a.

Wprowadzając ograniczenie możliwości nabycia identyfikatora postojowego mieszkańca strefy, uprawniającego do parkowania w rejonie stałego miejsca zamieszkania w ciągu jednego kwartału tylko przez osobę zameldowaną pod danym adresem, rada miasta narusza zasady równości i sprawiedliwości społecznej, wprowadzając, nieznajdujące należytego uzasadnienia konstytucyjnego, a zatem niezgodne z prawem, zróżnicowanie, dyskryminujące mieszkańców strefy płatnego parkowania zarówno wobec innych mieszkańców miasta, jak i wzajemnie wobec siebie, albowiem w świetle zakwestionowanej regulacji identyfikator mogłaby otrzymać tylko osoba zamieszkała pod danym adresem i jedynie ta, która była właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu lub osobą korzystającą z samochodu na podstawie aktualnej umowy leasingowej.

LEX nr 1745938

Dz.U.2015.460: art. 13(b) ust. 3; art. 13(b) ust. 4

Wprowadzenie przez radę miasta zróżnicowania w możliwości wykupienia identyfikatora postojowego tylko dla mieszkańców zamieszkujących z zamiarem pobytu stałego, a pozbawienie takiej możliwości np. mieszkańców zamieszkujących na pobyt czasowy, jest niedopuszczalne.

Wspólnota-KurP.2015/23/2

Dz.U.2015.460: art. 13(b) ust. 3; art. 13(b) ust. 4

Skoro sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy, w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a., zważywszy na zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa - prawa administracyjnego, w tym na gruncie u.d.p.

OwSS 2016/2/68/68-74

Dz.U.2016.23: art. 57 § 4

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Ewa Janowska-spr.

Sędziowie WSA: Grażyna Jeżewska, Elżbieta Kmiecik.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Oleśnie na uchwałę Rady Miejskiej w Praszcze z dnia 27 kwietnia 2014 r., Nr 131/XVI/04 w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat oraz sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów w strefie

- 1) stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie paragrafu 2 ustęp 1 w części obejmującej zwrot "i w soboty w godzinach od 9.00. do 14.00." oraz w zakresie ustępu 2 tiret drugie, a także ustępu 4 paragrafu 2,
- 2) określa, że zaskarżona uchwała w części, co do której stwierdzono nieważność w punkcie 1 wyroku nie podlega wykonaniu.

Uzasadnienie faktyczne

W dniu 27 kwietnia 2004 r. Rada Miejska w Praszce, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (obecnie tekst jedn.: - Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm., dalej jako u.s.g. lub ustawa o samorządzie gminnym) oraz art. 13b ust. 3 i 4 i art. 13f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (obecnie tekst jedn.: - Dz. U. z 2015 r. poz. 46, dalej ustawa o drogach publicznych) podjęła uchwałę Nr 131/XVI/04 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat oraz sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych gminnych w strefie płatnego parkowania, (publ. Dziennik Urzędowy Województwa Opolskiego 2004/36/1062), zwana dalej uchwałą.

W § 1 uchwały Rada Miejska postanowiła, że ustala się strefę płatnego parkowania na terenie miasta Praszka, która obejmuje Plac Grunwaldzki. Wprowadzono opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych gminnych w strefie płatnego parkowania oraz ustalono stawki opłat - § 2 uchwały. Ustalono opłaty za parkowanie jednorazowe w dni robocze od poniedziałku do piątku w godzinach od 9.00 do 17.00 i w soboty w godzinach od 9.00. do 14.00:

- za pierwszą godzinę parkowania 1,00 zł,
- za drugą godzinę parkowania 1,20 zł,
- za trzecią godzinę parkowania 1,40 zł, za każdą następną godzinę parkowania 1,00 zł.

Wysokość opłaty dziennej za jeden dzień parkowania od poniedziałku do piątku ustalono w wysokości 6,00 zł, a za parkowanie w sobotę - 4,00 zł, zaś miesięczną opłatę parkingową określono w wysokości 25,00 zł (§ 2 pkt 1, 2 i 3 uchwały).

Jednocześnie Rada Miejska w Praszce uchwałą z dnia 22 marca 2007 r. Nr 37/VI/2007, (publ. Dziennik Urzędowy Województwa Opolskiego 2007/34/1344) zmieniła § 2 przedmiotowej uchwały, dodając pkt 4 o następującym brzemieniu: "identyfikator postojowy mieszkańca strefy - cena 12 zł, uprawniający do parkowania w rejonie stałego miejsca zamieszkania w ciągu jednego kwartału. Identyfikator może nabyć osoba na stałe zameldowana w obszarze strefy, będąca właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu oraz osoba na stałe zameldowana w strefie i korzystająca z samochodu na podstawie aktualnej umowy leasingowej".

W § 3 uchwały ustalono zerową stawkę opłat parkingowych za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych gminnych w strefie płatnego parkowania dla następujących użytkowników: kierujących oznakowanymi pojazdami służb miejskich w Praszce oraz służb związanych z techniczną infrastrukturą miasta, podczas wykonywania obowiązków służbowych w pasie drogowym; kierujących oznakowanymi pojazdami do przewozu osób niepełnosprawnych; kierujących oznakowanymi pojazdami zaopatrzenia na czas wykonywania rozładunku towaru nieprzekraczający 20 minut. Natomiast w § 4 przyjęto, że opłaty określone w § 2 pkt 1 i 2 pobierane będą poprzez wykupienie karty postojowej sprzedawanej przez pracownika parkingowego oraz w wyznaczonych przez Gminę punktach, zaś opłata określona w § 2 pkt 3 pobierana będzie w Urzędzie Miasta i Gminy Praszka. Jednocześnie postanowiono, że za nieuiszczenie opłat, o których mowa w § 2 uchwały, pobierane będą opłaty dodatkowe w wysokości 10,00 zł. Wykonanie uchwały powierzono w § 6 Burmistrzowi Miasta i Gminy Praszka. Uchwała weszła w życie uchwały przyjęto po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego - § 8 uchwały.

Na powyższą uchwałę, na podstawie art. 8, art. 50 § 1, art. 3 § 2 pkt 5 i art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (tekst jedn.: - Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.), skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu złożył Prokurator Prokuratury Rejonowej w Oleśnie.

Wniósł o stwierdzenie nieważności ww. uchwały w części obejmującej § 2 ust. 1 w fragmencie "w soboty w godzinach od 9.00. do 14.00" i § 2 pkt 2 - z powodu istotnego naruszenia art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym w zw. z art. 13b ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych, poprzez niesłuszne przyjęcie, że sobota jest dniem roboczym w rozumieniu art. 13b ust. 1 i 4 ustawy o drogach publicznych oraz poprzez ustalenie opłaty dziennej za korzystanie z parkingu, pomimo sprzeczności z celem, któremu ma służyć ustanowienie strefy płatnego parkowania. Nadto uchwale zarzucił, że § 2 ust. 4 w sposób istotny narusza art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, poprzez ograniczenie możliwości wykupienia abonamentu postojowego tylko do osób na stałe zameldowanych w obszarze strefy, będących jednocześnie właścicielami lub

współwłaścicielami pojazdów oraz korzystających z samochodu na podstawie aktualnej umowy leasingowej.

W uzasadnieniu Prokurator zaznaczył, że niektóre z uregulowań zawartych w przedmiotowej uchwale istotnie naruszają przepisy prawa, konieczne było poddanie ich merytorycznej ocenie, na skutek skargi prokuratorskiej, stosownie do art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Wywodził, że zgodnie z art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych opłatę za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania pobiera się w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. Jednocześnie nadmienił, że w orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, iż sobota nie jest dniem roboczym w rozumieniu art. 13b ust. 1 i 4 ustawy o drogach publicznych.

W tej sytuacji sformułowanie zawarte w § 2 pkt 1 uchwały wskazujące, że opłaty za postój pojazdów samochodowych pobierane będą również w soboty, jest niezgodne z ww. przepisami. Odnosząc się do § 2 ust. 2 uchwały Prokurator, przywołując art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych, zgodził się, że Rada Miejska ustalając strefę płatnego parkowania, może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników dróg, dla obszarów charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. Natomiast, ustalenie w przedmiotowej uchwale "opłaty dziennej" za korzystanie z parkingu, w przekonaniu Prokuratora pozostawało w sprzeczności z celem, któremu ma służyć ustanowienie strefy i ma charakter tylko fiskalny.

Kwestionując w skardze zapis § 2 ust. 4 uchwały, Prokurator podniósł, że kryterium zróżnicowania mieszkańców strefy płatnego parkowania ze względu na posiadany tytuł prawny do pojazdu czy ograniczenie możliwości wykupienia abonamentu postojowego tylko dla mieszkańców zamieszkujących z zamiarem stałego pobytu należy ocenić jako niezgodne z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP) i zasadą demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP) oraz zasadą sprawiedliwości społecznej, nakazującą by zróżnicowanie poszczególnych osób pozostawało w odpowiedniej relacji do dzielących je różnic. Wskazany przepis uchwały pozbawia nabycia abonamentu postojowego niektórych posiadaczy pojazdów (np. najemców, dzierżawców pojazdów lub innych posiadaczy zależnych), jak również osoby zamieszkujące przedmiotową strefę czasowo. Tymczasem zasada równości wobec prawa wymaga, aby podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną były traktowane równo, bez różnic faworyzujących lub dyskryminujących. Wprowadzenie zróżnicowania jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest uzasadnione wagą interesu, dla którego zróżnicowanie jest wprowadzone, pozostaje w proporcji do interesów naruszanych oraz nie uwłacza w sposób zasadniczy innym wartościom. Zdaniem skarżącego, wykluczenie możliwości nabycia abonamentu postojowego przez mieszkańców zamieszkujących strefę, tyle, że nieposiadających odpowiedniego tytułu prawnego do pojazdu, czy zamieszkujących strefę, ale z zamiarem pobytu czasowego, który może trwać w świetle przepisów o ewidencji ludności, wiele lat, należało uznać za niezgodne konstytucyjnego uzasadnienia.

W odpowiedzi na skargę Gmina Praszka uznała skargę za zasadną i wyjaśniła, że podjęła w dniu 19 marca 2015 r. uchwałę Nr 34/V/2015, którą wprowadziła, uwzględniając zarzuty Prokuratora, zmiany do uchwały w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat, oraz sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych gminnych w strefie płatnego parkowania.

Wobec powyższego wniosła o umorzenie postępowania sądowego.

W odpowiedzi na wniosek Gminy o umorzenie postępowania, Prokurator Rejonowy w Oleśnie w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2015 r. stwierdził, że postanowienia uchwały uznane za niezgodne z prawem wywołały skutki prawne, w okresie ich obowiązywania, a zatem wniosek należy uznać za bezzasadny.

Na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 r. skarżący sprecyzował żądanie skargi w zakresie stwierdzenia nieważności § 2 ust. 2 uchwały i oświadczył, że wnioskuje o stwierdzenie nieważności zapisu ujętego w tym przepisie o treści: - "za parkowanie soboty"

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm. - zwanej dalej: "p.p.s.a.") w związku z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1647), sądy administracyjne właściwe są do kontroli zgodności z prawem uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego oraz aktów organów administracji rządowej stanowiących przepisy prawa miejscowego. Na zasadzie art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na uchwałę, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jej nieważności. Odnosnie aktów organów gmin, przepis ten pozostaje w związku z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie stosownie, do którego nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem.

Dodać należy, iż co do zasady, o nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały, w trybie określonym w art. 90 ustawy o samorządzie gminnym. Organem nadzoru jest natomiast wojewoda, z mocy art. 86 ww ustawy. Nadzór nad działalnością gminną sprawuje on na podstawie kryterium zgodności z prawem (art. 85 ustawy o samorządzie gminnym). Stosownie do treści art. 93 ust. 1 u.s.g., wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego przez organ nadzoru, w zakresie stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy, nie jest dopuszczalne po upływie ustawowego terminu 30 dni. Upływ tego terminu nie wyłącza jednak badania legalności takiej uchwały. Organ nadzoru może, bowiem zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego, który dokona jej kontroli w zakresie zgodności z prawem. W kontrolowanej sprawie zaskarżona uchwała nie została objęta rozstrzygnięciem nadzorczym, a skarga została wniesiona do Sądu przez prokuratora w trybie art. 50 § 1 p.p.s.a. Z tego też względu skargę uznać należało za skuteczną.

Przedmiotem zaskarżenia jest uchwała Nr 131/XVI/04 z dnia 27 kwietnia 2004 r. Rady Miejskiej w Praszce w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat oraz sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych gminnych w strefie płatnego parkowania.

Zaskarżona uchwała została wydana na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b ust. 3-4 oraz art. 13f ustawy o drogach publicznych. Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego.

Akty prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 i art. 94 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.), są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Ustanawianie aktów prawa miejscowego należy do kompetencji organów samorządu terytorialnego, które czynią to wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa, którą w niniejszym przypadku jest u.s.g. Cechami wyróżniającymi uchwały będące aktami prawa powszechnie obowiązującego od pozostałych uchwał stanowiących przez rady gmin, jest ich generalny i abstrakcyjny charakter oraz to, że ich postanowienia wpływają na realizację publicznych praw adresatów oraz mogą stanowić podstawę wydania decyzji administracyjnych wobec różnych podmiotów. W doktrynie i judykaturze utrwalił się pogląd, w myśl którego akty prawa miejscowego mają charakter aktów administracyjnych generalnych, zawierających abstrakcyjne normy prawne, o powszechnej mocy obowiązującej na określonej części terytorium państwa (ograniczonej w zakresie terytorialnym do obszaru działania organu tworzącego dany akt), wydanych przez organy samorządu terytorialnego lub terenowe organy administracji rządowej na podstawie i w granicach przyznanej ustawowej normy kompetencyjnej, ogłoszonych w ustawowo określony sposób (por. wyroki NSA: z 9 grudnia 2011 r., II OSK 2039/11; z 9 września 2010 r., I OSK 988/10; z 18 lipca 2006 r., I OSK 669/06; z 22 listopada 2005 r., I OSK 971/05; z 7 grudnia 2009 r., I OSK 732/09; z 21 grudnia 2005 r., I OSK 1191/05; z 5 kwietnia 2002 r., I SA 2160/01; z 13 marca 2013 r., II OSK 37/13; z 22 maja 2012 r., II OSK 636/12 oraz wyrok z 1 marca 2001 r., SA/Bk 1532/00 z glosą aprobującą: W. Chróścielewskiego i J. P. Tarno, OSP 2002 Nr 11, poz. 138).

Wywody powyższe odnoszą się w sposób ścisły do wniosku Rady Miejskiej zawartego w odpowiedzi na skargę. Dotyczy on umorzenia w trybie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., postępowania sądowego z uwagi na uwzględnienie przez Radę Miejską w Praszce zarzutów

Prokuratora i podjęciu w dniu 19 marca 2015 r. usuwającej i poprawiającej zakwestionowane zapisy skarżącego zgodnie z jego sugestiami. Nie sposób zgodzić się z argumentacją Rady Miejskiej, że już samo dokonanie zmian i poprawek przez podjęcie uchwały zmieniającej, czyni postępowanie sądowe bezprzedmiotowym. Istotną kwestią przy ocenie wywierania przez zaskarżoną uchwałę skutków prawnych jako aktu prawa miejscowego, jest bowiem fakt obowiązywania jej zapisów (pozostawanie w obrocie prawnym) w wersji uprzednio uchwalonej, przez okres kilku lat od 2004 r. i po 2007 r., kiedy to w życie weszła nowelizacja uchwały. Mając na względzie omówioną powyżej specyfikę, z jej generalnym charakterem i powszechnością obowiązywania, nie sposób stwierdzić, że zaskarżona uchwała nie odniosła się do sfer życia objętych kwestionowaną regulacją i nie wywarła żadnych skutków prawnych. Zwłaszcza, że zaskarżone zapisy uchwały, rozstrzygały o obowiązku ponoszenia konkretnych opłat. Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 14 września 1994 r. (W 5/94, OTK 1994, cz. II, poz. 44) przyjął, że zmiana lub uchylenie zaskarżonej do sądu uchwały nie czyni zbędnym wydania przez sąd wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być zastosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej podjęcie.

W uchwale zaś z 14 lutego 1994 r. (K 10/93, OTK 1994, cz. I, poz. 7) Trybunał stanął na stanowisku, że "przepis obowiązuje w danym systemie prawa, jeśli można go zastosować do sytuacji z przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości". Pogląd ten jest szeroko uznawany także w orzecznictwie sądownoadministracyjnym (por. postanowienie NSA z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt II OSK 1776/06; z dnia 3 marca 2009 r., sygn. akt II OSK 1459/08; obydwa dostępne na stronie internetowej: www.nsa.gov.pl).

W wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. NSA zauważył, że uchylenie danej uchwały kolejnym chronologicznie aktem organu gminy skutkuje dopiero do stanów faktycznych zaistniałych po dniu wejścia w życie tego kolejnego aktu. Innymi słowy wywołuje skutki ex nunc. Natomiast pozbawienie skutków prawnych danej uchwały możliwe jest jedynie w razie jej unieważnienia, a takiego uprawnienia nie mają organy gminy. Jedynie sąd administracyjny lub organ nadzoru nad samorządem może uchwałę unieważnić. Unieważnienie uchwały wywołuje skutek ex tunc, czyli już od daty jej wejścia w życie (sygn. akt II OSK 905/12). W stanie faktycznym niniejszej sprawy prawo do unieważnienia zaskarżonej uchwały posiada tylko sąd administracyjny, stąd brak było podstaw do uwzględnienia wniosku i umorzenia postępowania sądowego, z uwagi na jego bezprzedmiotowość.

Po przeprowadzonej kontroli legalności zaskarżonej uchwały, Sąd doszedł do przekonania, że w zakwestionowanych w wyroku częściach badana uchwała została wydana z istotnym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 91 ust. 1 w związku z ust. 4 u.s.g. Uchwała ta, podjęta została na podstawie art. 13b ust. 3 i 4 oraz, art. 13f ustawy o drogach publicznych.

Przepis art. 13b ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych przyznaje prawo do pobierania opłaty za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo oraz do określenia strefy płatnego parkowania na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. Jednocześnie regulacja art. 13b ust. 4 oraz zawiera normę kompetencyjną dla rady gminy do ustalenia takiej strefy, stanowiąc, że Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:

- 1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł;
- 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;

określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

Przytoczone wyżej przepisy ustawy o drogach wskazując zakres podmiotowy i przedmiotowy opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za parkowanie, wyznaczają kompetencję rady gminy w tego rodzaju sprawach, jak: ustalenie wysokości stawek opłaty, możliwość wprowadzenia opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, określenie sposobu pobierania opłaty, określenie wysokości opłaty dodatkowej oraz sposobu jej pobierania.

W świetle powyższych regulacji rację ma skarżący Prokurator, że z art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy o drogach nie wynika prawo do uchwalenia ocenianych zapisów. Zakwestionowane sformułowanie wydane zostało bowiem z istotnym naruszeniem prawa i nie może być uznane za podjęte w granicach ustawowego upoważnienia. Granice władztwa organów gminy, jak słusznie zauważył skarżący, są określone normami ustawowymi, które w rozpatrywanym przypadku, przekroczone.

Stwierdzając nieważność § 2 ust. 1 uchwały w części określającej stawki opłat "za parkowanie w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00", Sąd podzielił argumenty skarżącego Prokuratora, że użyty w uchwale zwrot jest sprzeczny z przepisem art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 ("postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania"), pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo.

Zauważyć przyjdzie, że problem sobót pojawił się w 1972 r., gdy na podstawie art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 1972 r. poz. 203) upoważniono Radę Ministrów do wprowadzenia w 1972 r. dwóch dodatkowych dni wolnych od pracy, a następnie na mocy art. 1 dekretu z dnia 14 lipca 1973 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 1973 r. poz. 160) upoważniono Radę Ministrów do wprowadzenia w każdym roku kalendarzowym dodatkowych dni wolnych od pracy. Dekret ten dotyczył warunków udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy w zakładach pracy i został uchylony przez ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy. Nadmienić należy, że z dniem 1 maja 2001 r. został wprowadzony w Polsce pięciodniowy tydzień pracy, w związku z tym powszechnie przyjęto, że z sobota przestała być dniem powszednim i stała się dniem wolnym od pracy. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd pozostaje w przekonaniu, że skoro sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a., zgodnie z uchwałą 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS 1/11, zważywszy na zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa - prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych. Stąd wykładnia przepisu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, wobec braku legalnej definicji "dni roboczych", powinna uwzględniać ten sposób jego rozumienia, który by zapewniał bezpieczeństwo prawne, a zatem aby przepis ten nie prowadził do niejednolitej wykładni związanej z trudnościami interpretacyjnymi.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zmiana § 2 uchwały Nr 131/XVI/04 Rady Miejskiej w Praszce z dnia 27 kwietnia 2004 r. dokonana uchwałą Nr 34/V/2015, z dnia 19 marca 2015 r. w ten sposób, że opłaty pobierane są w dni robocze od poniedziałku do piątku miała na celu usunąć źródło wątpliwości interpretacyjnych.

Natomiast, stwierdzając nieważność § 2 ust. 4 uchwały powiedziec przyjdzie, że kwestionowany przepis stanowi naruszenie wynikającej zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) oraz równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji). Kryterium różnicowania mieszkańców strefy płatnego parkowania ze względu na to, czy posiadają stałe zameldowanie w obszarze strefy oraz ze względu na tytuł prawny do parkowanego pojazdu (własność, współwłasność, korzystanie z samochodu na podstawie aktualnej umowy leasingowej) należy ocenić jako niezgodne z wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawnego zasadą sprawiedliwości społecznej nakazującą, by różnicowanie poszczególnych osób pozostawało w odpowiedniej relacji do dzielących je różnic. Zasada równości wobec prawa wymaga, by podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną, były traktowane równo, bez różnic faworyzujących lub dyskryminujących. Wprowadzanie różnicowania jest dopuszczalne tylko gdy jest uzasadnione, to znaczy gdy pozostaje w związku bezpośrednim celem przepisów, wagą interesu, dla którego różnicowanie jest wprowadzone, pozostaje w proporcji do interesów naruszanych oraz nie uwłacza w sposób zasadniczy innym wartościom (por. zwłaszcza wyrok TK z dnia 12 grudnia 1994 r., K 3/94; wyrok TK z dnia 6 grudnia 1997 r., K 8/97; wyrok TK z dnia 4 stycznia 2000 r., K 18/99). Wprowadzając ograniczenie możliwości nabycia identyfikatora postojowego mieszkańca strefy w cenie 12 zł, uprawniającego do parkowania w rejonie stałego miejsca zamieszkania w ciągu jednego kwartału tylko przez osobę zameldowaną pod danym adresem, Rada Miasta naruszyła zasady równości i sprawiedliwości społecznej, wprowadzając, nieznajdujące należytego uzasadnienia konstytucyjnego, a zatem

niezgodne z prawem, zróżnicowanie, dyskryminujące mieszkańców strefy płatnego parkowania zarówno wobec innych mieszkańców miasta, jak i wzajemnie wobec siebie, albowiem w świetle zakwestionowanej regulacji identyfikator mogłaby otrzymać tylko osoba zamieszkała pod danym adresem i jedynie ta, która była właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu lub osobą korzystającą z samochodu na podstawie aktualnej umowy leasingowej.

W konsekwencji, za naruszające konstytucyjną zasadę równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji) uznać należało wprowadzenie zróżnicowania w możliwości wykupienia identyfikatora postojowego tylko dla mieszkańców zamieszkujących z zamiarem pobytu stałego, a pozbawienie takiej możliwości, np. mieszkańców zamieszkujących na pobyt czasowy.

Mając na uwadze powyżej wskazane argumenty, w przekonaniu Sądu, zaskarżona uchwała w wymienionych w sentencji wyroku częściach, została wydana z istotnym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 13b ust. 3-4 ustawy o drogach publicznych, co spowodowało stwierdzenie jej nieważności w tym zakresie, na podstawie art. 147 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Orzeczenie zawarte w punkcie 2 wyroku uzasadnia przepis art. 152 p.p.s.a.

1745938